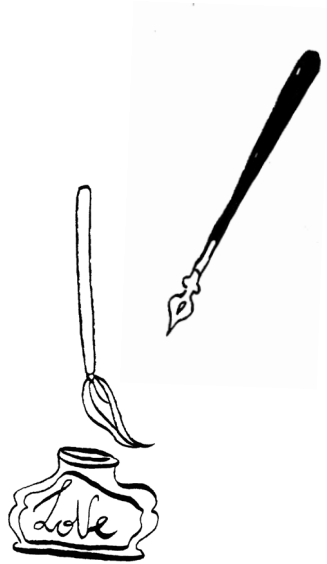

Voor de echte hippie

INHOUDSOPGAVE

- 1 Too cool for school **9**
 - 2 Een happy hippiezomer **14**
 - 3 Op naar Ibiza **24**
 - 4 Joy's finca **36**
 - 5 Date met de zon **48**
 - 6 Alles is love **60**
 - 7 Get inspired! **70**
 - 8 Moongirls **80**
 - 9 Time to shine! **91**
 - 10 Eendagsvlinders **101**
 - 11 Crazy rockers **112**
 - 12 Modemeteoriet **123**
 - 13 Maan mania **133**
 - 14 Elvy's wereld **143**
 - 15 So boho **152**
 - 16 No way, never, nooit **160**
 - 17 #prins #party #chaos **167**
 - 18 De Crazy Gamba **177**
 - 19 In de wolken **186**
-
- Met speciale dank aan **195**
Zelf aan de slag **197**
Elvy's tekentips **198**
Pimptips van Elvy en Kate **200**
Recepten van Joy en Taco **209**
Ava's meditatietips **221**

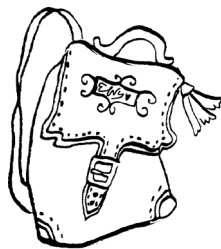

HOOFDSTUK I

Too cool for school

Elvy tekent nog een laatste bloemblaadje en dan is de pagina in haar geschiedenischrift vol. Aan het begin van de brugklas leek het haar nog wel spannend, de middelbare school. Alles was nieuw en anders, maar inmiddels is ze helemaal gewend en kan ze niet wachten tot de bel gaat. Dan kan ze naar huis en rustig verder tekenen.

Zodra de tekening af is, kijkt ze dromerig voor zich uit. Zoals altijd denkt ze aan alles behalve de les zelf. Als mevrouw Groenewal vraagt waar ze met haar hoofd zit, hoort ze de vraag nauwelijks. Maar als alle hoofden van haar klasgenoten haar kant op draaien en Groenewal haar met een strenge blik aankijkt, weet ze genoeg. Met een schok is ze weer wakker.

Shit, opletten nu! Ze zijn ergens in het hoofdstuk over de middeleeuwen, toch? Elvy voelt haar wangen rood worden, en ook dat ziet de hele klas. Gênant! Ze hoopt dat Groenewal verder geen vragen gaat stellen. Ze heeft geen idee waar ze zijn gebleven in het hoofdstuk. Ze krijgt het er heet van. O nee, nu gaat ze nog meer blozen!

‘Bladzijde 17,’ fluistert de jongen naast haar.

Dankbaar knikt Elvy naar hem. Maar al op diezelfde bladzijde raakt ze haar concentratie weer kwijt. De plaatjes van de schilderijen, de kastelen, de krullerige, versierde letters: voor Elvy allemaal redenen om weer diep in gedachten te verzinken en elke beschikbare ruimte in haar schrift onder te tekenen.

‘Elvy!’ Ineens staat Groenewal voor haar. ‘Pak je spullen en meld je bij de rector.’ Ze slaakt een vermoeide zucht en gaat verder: ‘Ik weet dat je het liefste de hele dag alleen maar zit te tekenen, maar je moet dit schooljaar echt je hoofd erbij houden. Ik heb je al zo vaak gewaarschuwd...’

Mevrouw Groenewal komt heel streng over, maar Elvy kent ook haar aardige kant. Ze is de enige leraar die haar tekeningen stilletjes wel waardeert. *Mooi hoor* 😊, schreef ze vorige week bij een van de tekeningen onder aan een gemaakte toets. Dat complimentje verzachtte enigszins het hopeloze cijfer drie dat in de linkerbovenhoek stond. Elvy weet dat Groenewal tijdens rapportvergaderingen vaak een goed woordje voor haar doet, dus ze voelt zich een beetje schuldig. Zelfs haar lievelingsleraar krijgt ze zover dat ze haar eruit stuurt!

In de hal voor de kamer van de rector is het druk. Iedereen die hier staat, is uit een les gestuurd en deelt voor eventjes dezelfde zorgen: de angst dat ze zich morgenochtend om half acht moeten melden bij de conciërge.

Elvy kent niemand die hier op de gang staat te wachten, maar net als in haar klas is het haar meteen duidelijk wie erbij hoort en wie niet. Gek eigenlijk, dat deze coolheidsregels overal gelden. Niemand heeft ooit openlijk besloten welke leerling populair is en wie niet, hij of zij is het gewoon. Of niet. De luidruchtige, zelfverzekerde groep staat apart van de groep stille en verlegen grijze muizen. Zonder een woord te zeggen schuift Elvy aan bij het verlegen groepje.

'En jij?' roept een van de luidruchtige meisjes opeens Elvy's kant op. Even doet Elvy alsof ze het niet heeft gehoord, maar ze komt niet onder een gesprek uit.

'Ja, jij daar, brugpieper-garnaal!' roept het meisje.

Iedereen in de gang gniffelt. De show is begonnen: brugpieper pesten.

'Eh...' stamelt Elvy. Wat moet je daar nou weer op antwoorden?

'Waarom ben jij eruit gestuurd?' gaat het meisje verder. Ze komt dreigend dichterbij staan. Ze is lang en draagt een gouden spijkerjack.

'Ik... eh... was aan het tekenen,' stamelt Elvy. Ze kan maar beter eerlijk antwoord geven.

Het meisje frons haar wenk-

brauwen en grist het schrift dat Elvy vastheeft uit haar handen. Ze bladert het door en schiet in de lach.

‘Wow! Jij hebt echt niets beters te doen,’ zegt ze smalend. Ze gebaart de rest van haar groepje om erbij te komen. ‘Moet je kijken! Deze tekeningen zijn superraar!’

Elvy kijkt naar de grond. ‘Mag ik m’n schrift terug?’ vraagt ze voorzichtig, maar het meisje negeert haar.

‘Echt vaag, dit allemaal...’ gaat ze door.

Dan komt iemand met een bekend gezicht op hen aflopen. Elvy’s hart maakt een sprongetje. Het is Dave, de jongen uit de vijfde op wie ieder meisje een beetje verliefd is. Zelfs Elvy, die totaal niet met jongens bezig is, snapt waarom. Hij is knap, sportief en ook nog eens aardig.

‘Laat mij eens zien dan,’ zegt hij tegen het meisje. Ineens is er niets meer over van haar zelfverzekerdheid.

‘Eh, Dave! Ja tuurlijk.’ Het meisje overhandigt hem het schrift. Zenuwachtig plukt ze aan haar trui. Ze probeert zijn blik te vangen, maar Dave kijkt geconcentreerd naar Elvy’s tekeningen.

Hij haalt een paar keer zijn wenkbrauwen op en kijkt dan hoofdschuddend naar het meisje. ‘Hoezo raar? Dit is echt tof, hoor,’ zegt hij.

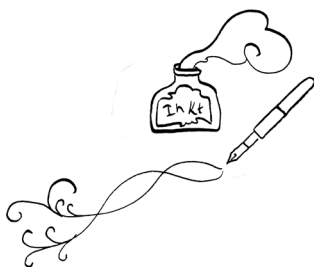
Het meisje probeert zich eruit te redden. ‘Ja, inderdaad... eh... dat wilde ik ook zeggen,’ hakkelt ze nog, maar Dave luistert niet.

Hij geeft het schrift terug aan Elvy en buigt zich naar haar toe. ‘Jij kunt echt goed tekenen,’ zegt hij.

Elvy kan haar oren niet geloven. De coolste jongen

van de bovenbouw geeft haar een compliment! Waar iedereen bij staat! Gebeurt dit echt?

'Jij gaat hier nog eens heel groot mee worden,' zegt hij ook nog. Hij glimlacht kort naar het groepje. 'Ik zou maar wat tekeningen proberen te scoren, meiden. Daar kun je later nog geld mee verdienen.'

HOOFDSTUK 2

Een happy hippiezomer

Eenmaal thuis durft Elvy het bijna niet te vertellen: weer moet ze zich om half acht melden. Ze besluit het maar gewoon direct te zeggen als haar moeder thuiskomt, dan is ze ervanaf.

'Elvy, nee, niet weer!' roept haar moeder, die net door de regen aan is komen fietsen. Ze heeft haar jas nog aan en haar tas hangt om haar arm. Haar moeder schrijft columns voor kranten en haar tas puilt altijd uit van de mappen en knipsels. Ze kan nog net de mappen opvangen die uit haar natgeregende tas dreigen te vallen. Ze veegt de uitgelopen mascara onder haar ogen vandaan.

'Wat een rotweer,' mompelt ze. 'En rot-nieuws. Het is de vierde keer al deze maand!'

Elvy knikt. Ze weet niet wat ze moet zeggen.

